

niid weel sedda rõmo, et otsid isse ennesele seltsi, fedda sinna ial tabhad. Meie teame, sinna tood meile wagga last tütreks. Ja Venno on wagga laps ja armas meie melest!

Jürg hakkas emma ümber kaela ja tänas sure rõmoga; ka isjale teggi ta nendafannimoti ja ütles: „Niid tean ma, et Jummal mo palwed kuulnud ja on teie süddamed mulle hoidnud ja pöranud mo kalli Venno poolde. Palluge weel minnoga, et Jummal pörad ka Venno süddant minno poolde, ja aitab mind kätte sada, mis minna mitmest aiast ollen igatsenud. Venno lapselik meel, temma helde ja wagga meel pannid mind ammogi tedda armastama, ja ikka lootsin ma, et minnagi wõiksin temma melest armsaks sada. Agga peaaego kardan, et ta on waene laps, siis ei tabha temma minnule tulla, fedda maailm nimmetab rikka rahwa lapses, ja ommeti ollen elluks aiaks waeseks jãmas, kui Venno ei sa minnule.“

Udo kostis: „Ei ta olle enam hõpis waene laps! Venno peab karmo rahha sama, sest se on õigust möda temma forjatud, ja ma pannen tänna temma nimme peale lehma ja lamba, tänno anniks omma poolt.“

„Minna annan temmale mo kõige parremaist riidist,“ ütles An, „ja ka kaks pakko lõuendid särkiks ja pallakais.“

Jürg tänas wannemad ja pallus weel selsammal päwal kõik tootud asjad Vennule anda.

Olli Venno omma õue tööd lõppetanud ja õhtuks tuupa jõudnud, siis panni wannamees karmo rahha Venno süllesse ja ütles: „Wata, armas laps, Jummal saanud sedda sulle so wahwuse tö waewa, misga sa meid kõiki omma wõllalises teinud. Se on sinno omma, ja minno tänno anniks wõtta weel lehma ja lamba talle. Kui tullewad kossilased, siis sul ommeti middagi kasa wia.“

Kõhhe tõi An ka omma ande ja pallus sedda temma poolt mallestuses wõtta, et kui kõige armsam laps temmale suurt rõmo olli teinud.

Venno seisus esite kui ehmatanud ja ei sanud sõnagi suust wälja, waid hakkas nutma ja ütles wimaks: „Mis se on, mis teie mulle tete? Polle ma sedda wãart egga teinud. Eks siis mo palgast mul ei olle kü? Hoidke omma annid ennesele ja jätke mind selle põlwe, kuhhu Jummal mind seadnud!“

„Egga segi olle Jummal seaduse wãsto!“ ütles Jürg. „Kui mo wannemad sulle annowad mis õige on, ja omma tänno õhtlasi ka tunnistawad, egga sinna sedda tohhi laita. Minnagi pean sulle weel suremat andma, kui agga teaksin mis so südda sest mõtleb. Eks korraks siis pallun sind, et sa ei kurwãsta mo kallid wannemad, waid wõttad wãsto, mis nemmad heast süddamest ja ennesegi mele jahhutamiseks ja tergitamiseks sulle pakkuwad.“

„Tõnnan siis!“ ütles Venno, ja andis wannemate